Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

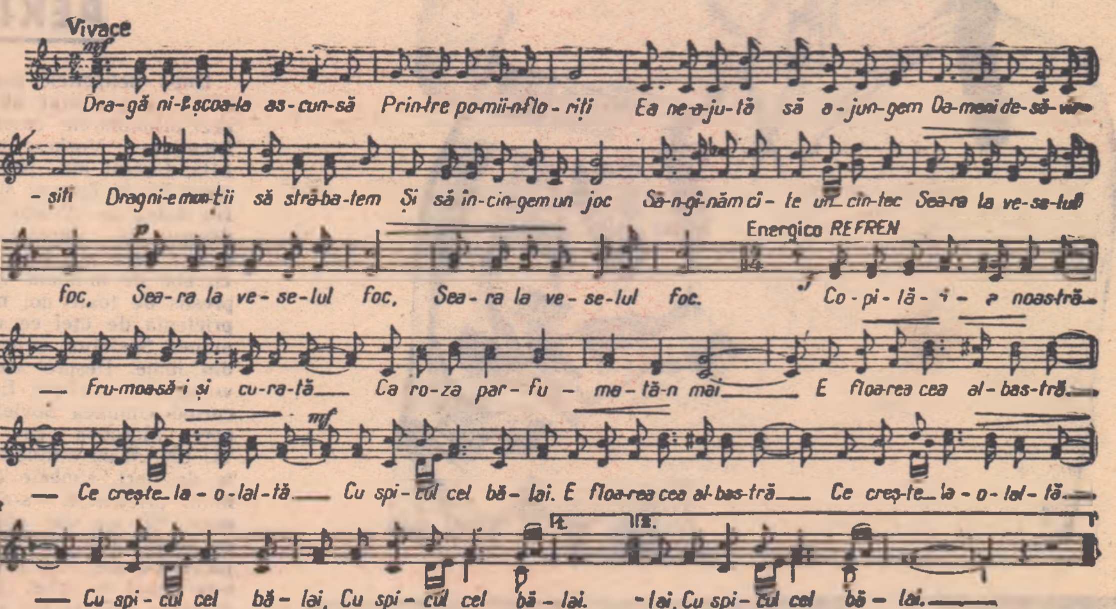
Anul VIII nr. 35 (595) * miercuri 1 Mai 1957 * 4 pag. 15 bani

Trăiască 1 Mai, ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc!

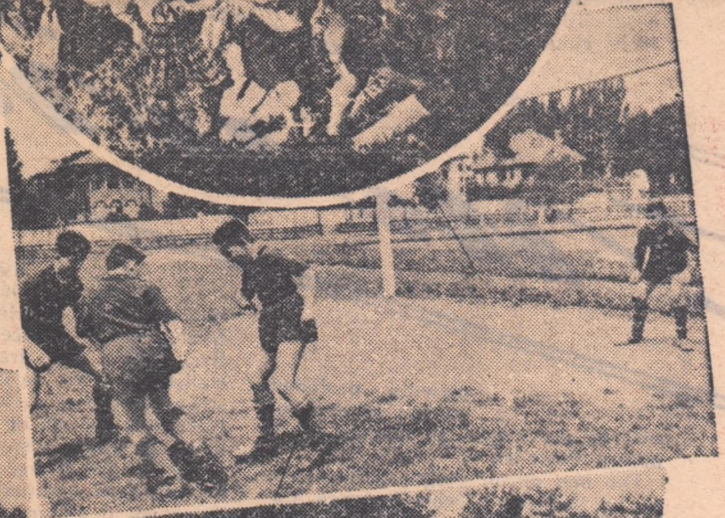
CÎNTEC PIONIERESC DE MAI

Versuri: ELENA DRAGOȘ

Muzică: LAURENTIU PROFETA

Dragă ni-e școala ascunsă
Printre pomii-nfloriți.
Ea ne-ajută să ajungem
Oameni desăvîrșiți.

Drag ni-e munții să-i străbatem
Și să încingem un joc.
Să-ngînăm cîte un cîntec
Seara la veselul foc.
Refren:

Copilăria noastră
Frumoasă-i și curată
Ca roza parfumată-n mai.
E floarea cea albastră
Ce crește laolaltă
Cu spicul cel bălai. — bis

Vara-n tabere ne ducem
Ne sînt gazde vechii munți.
Marea cu valul ei verde
Ne mîngîie pe frunți.

Sportul ne face puternici.
Primii sîntem pe stadion.
Noi o să dăm mîine țării
Forțele noastre cu toți.
Refren:

Noi sădirăm fiecare
Cîte-un pom roditor.
Pomii noștri sînt în floare,
Rod vom culege din flori.

Nouă patria ni-i dragă.
Știm să îi fim de folos;
Îi dăm toată munca noastră
Și cîntecul luminos.
Refren:

1. Marinarul sovietic poposit într-un port chinezesc şi-a găsit îndată prieteni.
2. Tehnicianul sovietic, cel chinez şi cel indian, s-au împrietenit în timpul forării unor sonde în India.

Peste munţii

A fost un basm fără seamăn, ţesut la gura sobei, prin pînza moale şi fermecată a genelor? N-a fost. Marian duce la subsuoară, în slova albastră, aplecată pe multe pagini de caiet, tot noianul întîmplărilor vii şi adevărate, cu miezul lor adînc, omenesc, înălţător. Şi în suflet poartă chipuri dragi de prieteni, trăieşte cu ei bucuriile şi nădejdile lor.

Işi poartă sprinten pasul în dimineaţa strălucitoare de mai şi amintirile îl împresoară ca nişte păsări albe... S-a întîmplat astfel: zilele trecute, în clasă, după ce şi-a şters ca de obicei ochelarii, profesorul, cu privirile aţintite spre vişinii ce îşi răsfăţau florile la geam, a început să le vorbească cu glas domol despre cel mai frumos lucru din viaţă: prietenia. Au înţeles toţi, sub vraja cuvintelor, ce minunat e să simţi alături, oricînd, umărul credincios şi puternic al unui prieten. Dar, le-a mai spus profesorul, există pe lume, pe lîngă prietenia cu tovarăşul tău apropiat de muncă şi visuri, o altă prietenie, necuprinsă şi uriaşă. Ea înfrînge depărtările, hotarele şi munţii, înfrînge ura şi lanţurile, doboară poftele nesăbuite de mărire şi măceluri, uneşte într-un fluviu uriaş dragostea de lumină, de libertate, de pace, de muncă. E frăţia de cremene a celor cinstiţi şi harnici din lume...

Cînd a plecat spre casă, Marian era şi fericit, şi mîndru, şi încurcat totodată. Despre prietenia aceasta uriaşă el trebuia să scrie o compunere, pe care s-o citească colegilor, clasei întregi. Frumos lucru. Dar cu ce să înceapă? Şi cum? I se învălmăşeau toate în minte. Tatăl lui, inginer radiofonist, văzîndu-l preocupat, a ridicat fruntea dintre unelte şi aparate, întrebîndu-l:

— Ce-i necazul?

I-a povestit tot, tot. Tatăl a stat o vreme pe gînduri, apoi l-a liniştit, cu un zîmbet misterios:

— Lasă, compunerea o să-ţi reuşească, ai să vezi...

A doua zi era duminică. O rază zglobie de soare i-a mîngîiat pleoapele lui Marian, trezîndu-l. Pe pat, alături, şedea tatăl.

— Scoală, somnorosule, ţi-am pregătit o surpriză. Ei, haide odată, eşti aşteptat. Nu uita caietul şi creionul!

S-au instalat amîndoi în camera de lucru a tatălui, în faţa aparatului de recepţie, şi acolo Marian a auzit...

UN GLAS DIN PEKIN

După nelipsitele pocnete şi şuierături, din aparat au răzbătut, limpezi, următoarele cuvinte: „Atenţiune... Atenţiune... Vorbesc pentru Marian. Află, tînărul meu prieten, că mă numesc Lu Şi-Tzea şi sînt profesoară la Institutul de Aviaţie din Pekin. Tu desigur că cunoşti multe lucruri despre ţara noastră. E o ţară mare, cu 600 de milioane de locuitori. Mai presus de toate noi ne mîndrim cu prietenia de oţel ce ne leagă de Uniunea Sovietică, primul stat socialist din lume. Despre această prietenie vreau să-ţi vorbesc. Eu am vizitat de curînd Uniunea Sovietică. Am zburat spre Moscova cu vestitul avion TU-104. M-au întîmpinat acolo buchete de flori, zîmbete calde, sute de mîini prieteneşti s-au întins către mine. Cît am stat acolo m-am simţit ca acasă. Simţămintele generoase şi puternice ale oamenilor sovietici mi s-au săpat în suflet. Dar prietenia aceasta e, mai presus de orice, o prietenie a faptelor. Iată, ascultă.“ Şi în aparat s-a auzit o voce bărbătească... „cu ajutorul Uniunii Sovietice, în China se construiesc uzine de automobile, de avioane, de tractoare, de aparate de radio, întreprinderi pentru extracţia metalelor rare. Un număr de 43 de întreprinderi, din cele 156 ce se construiesc cu ajutorul U.R.S.S., au şi fost date în exploatare. Schimbul de experienţă şi realizări ştiinţifice, început între ţările noastre, ia o tot mai largă dezvoltare. Folosind documentaţia tehnică sovietică, specialiştii chinezi au construit un combinat de îngrăşăminte fosfatice cu o capacitate de o sută de mii de tone. Realizările agriculturii chineze, experienţa medicinii chineze au fost primite cu viu interes şi aplicate în Uniunea Sovietică“.

Din nou glasul gingaş al profesoarei Lu Şi-Tzea: „Treburile dragă Marian, nu-mi dau răgaz să mai stăm de vorbă. Nădăjduiesc însă că, pentru compunerea ta, cele ce ai ascultat îţi vor fi de folos. La revedere, dragă Marian, la revedere..“

„NOI NU SINTEM SINGURI“

Marian nu şi-a revenit încă din uimire şi creionul tot mai fuge pe hîrtie. Tatăl răsuceşte butoanele aparatului. Alt glas, plin şi vibrant, inundă încăperea: „Atenţiune... Aici radio Budapesta.. Aici radio Budapesta... Peste cîteva minute transmitem o emisiune specială pentru Marian din Bucureşti.“ Tatăl continuă să regleze recepţia

„Ssst, linişte!“ Glasul crainicului răsună din nou:

„Vindecîndu-şi rănile grele lăsate de contrarevoluţionarii fascişti, poporul maghiar păşeşte cu hotărîre spre viitorul socialist. Noi nu sîntem singuri. Avem alături toate ţările socialismului, care ne ajută. Poporul sovietic ne-a trimis sute de mii de tone de cereale, carne, unt, tablă, cherestea, geamuri. China ne-a acordat un împrumut de 30 de milioane ruble. Romînia ne-a acordat un ajutor de 13 milioane lei, în petrol, sare, geamuri, ciment, material lemnos şi 50 tone medicamente. In zilele grele pentru noi, cînd populaţia răbda de foame, muncitorii fabricii „Victoria“ din Oradea au trimis la Debreţin o mare cantitate de drojdie de bere, datorită căreia s-a putut fabrica pîine pentru întreg oraşul“.

Creionul lui Marian aleargă sprinten pe file şi un simţămînt nou, covîrşitor, îi umple inima.

OASPETELE NEAŞTEPTAT

Un tînăr blond, înalt rezemat de pervazul uşii, îşi aprinde o ţigară. Marian ridică ochii şi rămîne surprins.

— Tovarăşul Marian, nu-i aşa? Imi dai voie: Dumitraşcu, tehnician constructor. Am aflat — nu-ţi spun cum, că e secret — despre compunerea ta şi, fiindcă am cîteva ceasuri libere, vreau să-ţi ofer o colaborare. Fireşte, numai dacă...

In ochii lui Marian se citeau însă doar surpriză şi bucurie. Şi tînărul înalt, cu căutătura deschisă şi fermă, începu:

— Eu lucrez la montarea uzinei de îngrăşăminte fosfatice de la Năvodari. Ştii tu ce e o astfel de uzină? Un gigant complicat, care va da agriculturii noastre mii şi mii de tone de „vitamine“ pentru sol. Majoritatea utilajelor ne-au sosit din Uniunea Sovietică. De altfel, întreg proiectul uzinei e executat de specialiştii sovietici. Cîţiva dintre aceşti specialişti ne ajută personal la montare. M-am împrietenit cu unul din ei, Saşa. Voinic cît casa Şi un suflet pe măsură. Nu-şi află odihnă pînă nu pune la punct cel mai mic mecanism. La fel de vesel şi la treabă, şi la petrecere. Ehei, ce om Saşa ăsta... Ştii, dragă Marian, specialiştii sovietici ne vor ajuta să construim o fabrică de sodă calcinată la Govora, o fabrică de mase plastice, o uzină de cauciuc sintetic. Dacă m-aş putea împărţi în zece, aş vrea să lucrez pe toate şantierele astea, numai ca să pot fi alături de oameni ca el. Să văd cu ochii mei cum cresc aceste roade gigantice ale celei mai sfinte prietenii.“

Dar să-i lăsăm pe cei doi să-şi continue discuţia şi să facem iubite cititor, un popas cu gîndul într-o casă albă, înconjurată de flori, dintr-un cartier al oraşului Praga. Aici locuieşte fierarul inovator Otokar Vlach. Aplecat pe o măsuţă, aşterne rîndurile unei scrisori. Cu riscul de a părea indiscreţi, privim peste umărul fierarului şi vedem că scrisoarea sună cam aşa:

DRAGĂ MARIAN

Experienţa de ani de zile, studiul şi strădaniile mele m-au ajutat să fac o inovaţie în meseria pe care o exercit. Să execut, adică numai în 90 de minute o operaţie care, după vechile norme, cere cam cinci zile de lucru. Pentru treaba asta tovarăşii mei au socotit că merit să merg în Uniunea Sovietică, pentru un schimb de experienţă Şi am fost. Pe lîngă frumuseţile marii ţări sovietice, pe care le-am admirat cu bucurie, mă stăpînea un gînd: să culeg cît mai mult din tehnica şi experienţa înaintată a muncitorilor sovietici. Carneţelul meu se acoperea tot mai mult cu însemnări. Dar să vezi... Vizitînd o uzină sovietică, mi s-a părut că o a-

numită oper
cum ar treb
necesar. Mi
şade bine
Totuşi le-am
ria cu care
toată sincer
lor sovieti.
uzinei m-a
muncitori
cei de la u
şi-au însuş
Muncitorul
ZIL, care
mea, mi a
comunicat
împărtăşit
inima plină
ceştia min
atît de mu
sfat al me
înseamnă
Te miră
Sînt sigur

Şi fierar
hîrtia, a s
Bucureşti
marcă cu

A D

La poart
ian
semnalul:

du năvăl
întinzîndu
Gîfîind în
scă pe M
— E pe
pionierilor
— Pen
mai sînt
rios
„Mă nu
de fel di
din Afric
ţara mea
ticipasem
potriva
neam, m-
preună
In Repu
unde am
sînt în a
dicină V
compatrio
chirurg,
cît limba
Dar coleg
germană
să învăţ
tinei a d
familie.
Străini“,
tineri din
diferite
buie şi
bucătarul
nic patru
asiatic „şi
Nu era

-nu e executată tocmai
ca să dea randamentul
zis în ii că nu-mi
ca oaspete, să critic.
at sfatul. Şi, din bucu-
au primit, am înţeles
ea şi modestia prieteni-
a plecare, directorul
răţişat. Mai apoi, mulţi
Moscova, ca de pildă,
le de au omobile ZIL,
etoda mea de lucru.
dimir Gorbunov, de la
ază şi el după metoda
enit bun prieten. Am
el prin radio şi mi-a
tatele muncii lui. Mi-e
mîndrie că oamenii a-
, care ne-au ajutat
u primit bucuroşi un
a, dragă Marian, asta
irată prietenie...
soarea mea? Nu cred.
ii de ce ţi-am trimis-o.

Cu drag,
Vlach OTOKAR

h, după ce a împăturit
pe plic adresa din
Marian, lipind apoi o
unea „Poşta aeriană".

A FAMILIE

ă argintiu un clopoţel
aş'e
plet

lui Sandu, colegul
lui de clasă. San-
a o furtună în casă,
plic cu ştampile multe.
a poate să-l desluşea-

ine, a sosit la Palatul

arian surprizele nu
ze. Nerăbdător totuşi
e şi...
Tunde Idowu şi sînt
eria, colonie engleză
Sud. Am plecat din
cinci ani, după ce par-
acţiune de luptă îm-
aliştilor. Dacă rămî-
arestat... Am venit îm-
grup de tovarăşi
emocrată Germană,
rimiţi frăţeşte. Acum
al Facultăţii de Me-
eni medic de copii, iar
u, Alex Ohiaeri, va fi
eput nu cunoşteam de
rnă şi-mi era greu.
de cameră, studen a
na Bertel, m-a ajutat
ării ei. Familia Chris-
pentru mine a doua
a „Institutul pentru
mulţi, foarte mulţi ti-
şi Asia, care studiem
Avem tot ce ne tre-
m ca acasă. Günther,
tului, pregăteşte zil-
ri: german, european,
n..."
oie ca Marian să se

...şi apele lumii

întrebe de ce i-a scris negresa Tunde. Creionul lui însemna febril în caiet.

INGINERUL PETCU... DIN INDIA

Din nou lămpile aparatului de radio licăriră puternic şi din difuzor se auzi o voce:

„Atenţiune, Marian... Vorbeşte inginerul romîn Ion Petcu din... India. Deşi nu mă cunoşti, te anunţ, dragă Marian, că sînt bine sănătos şi că la întoarcere îţi voi povesti toate minunăţiile ce le-am văzut în această ţară depărtată. De ce mă aflu în India? E simplu: în cadrul ajutorului tehnic pe care Romînia îl acordă Republicii Indiene, în aprilie, anul acesta, au început la Jawalamuki, în statul Punjap, primele operaţii de exploatare a petrolului şi gazelor. Operaţiile se fac sub conducerea specialiştilor romîni, printre care mă aflu şi eu. Noi colaborăm aici cu ingineri şi mecanici indieni, cu care ne-am împrietenit. Sînt oameni pricepuţi şi harnici, şi noi le împărtăşim experienţa noastră, dorind din inimă ca industria lor petroliferă să se dezvolte din plin...

Tatăl lui Marian întrerupe scurt emisiunea: alături sună nerăbdător telefonul...

ALO, FESTIVAL!

Alo, tovarăşul Marian? Aici redacţia revistei „Festival" din Moscova. Fii atent, îţi vom transmite cîteva informaţii care te interesează. Tu ştii că toţi tinerii cinstiţi din lume se pregătesc pentru marea sărbătoare a prieteniei din august.

Dar nu toţi tinerii au posibilitatea să participe la Festival. E vorba îndeosebi de tinerii din ţările coloniale. Comitetul Internaţional de Pregătire a Festivalului a lansat un apel pentru ajutorarea acestor tineri, ca ei să poată veni la Moscova. Din toate colţurile lumii s-a răspuns apelului. Tineretul din Finlanda şi Suedia, de pildă, a luat sub patronajul lui delegaţiile din Senegal, Nigeria şi Guadelupa. A fost creat de asemeni un fond internaţional de solidaritate pentru Festival. Numai tineretul din Republica Cehoslovacă a colectat pînă acum 1.500.000 de coroane... Da... ai notat? Te salutăm şi îţi dorim să faci o compunere cît mai frumoasă.

PENTRU PACEA LUMII

Din nou pe recepţie. Tatăl lui Marian manevrează butoanele. E emoţionat şi parcă a ieşit din calmul lui obişnuit. Marian îi priveşte cu dragoste obrazul aspru, cicatricea care-i brăzdează fruntea, amintire din războiul cu fasciştii. In ochii tatălui s-a aprins o lumină vie, hotărîtă şi mîndră. In sfîrşit, mult aşteptatul glas se face auzit:

„Atenţiune, vorbeşte Varşovia...

La 6 aprilie, prezidiul Sfatului popular al Varşoviei a adresat municipalităţii oraşului Hiroshima, oraşul japonez care a fost distrus în august 194- de prima bombă atomică, propunerea lansării unui apel comun, prin care să se ceară interzicerea experienţelor cu arma atomică. In apelul lansat de cele două oraşe, care se numără printre oraşele lumii care au avut cel mai mult de suferit în timpul războiului, se cere accelerarea încheierii unei convenţii internaţionale de interzicere a experienţelor atomice, ca un prim pas pe drumul consolidării păcii în lume. Incă din primele zile ale lansării apelului, comitetele de luptă pentru pace din întreaga lume, oraşe martire din diferite ţări şi militanţi de seamă ai frontului luptei pentru pace s-au declarat gata să sprijine înfăptuirea lui. Comitetul de luptă pentru pace din U.R.S.S. a declarat că sprijină în întregime apelul pentru interzicerea experienţelor cu arma nucleară. In numele unui număr de 1.500 primari francezi şi 30.000 de consilieri orăşeneşti, senatorul Waldek L'Haviller a trimis următoarea scrisoare: „Sprijinim cu ardoare iniţiativa Sfatului popular al Varşoviei şi vom depune toate eforturile pentru păstrarea păcii". Doctor S. Kitchlew, vicepreşedintele Comitetului de luptă pentru pace pe întreaga India s-a declarat în favoarea apelului. Numeroase telegrame de adeziune sosesc din toate colţurile lumii".

INTER-CLUB

S-a scurs o săptămînă. Compunerea lui Marian e aproape gata. Dar, în zorii duminicii următoare, tatăl l-a trezit pe Marian arătîndu-i două bilete verzi de călătorie:

— Hai repede, că scăpăm trenul. Mergem la Constanţa.

Şi la mirarea lui Marian, a adăugat:

— E ultima surpriză, dragul meu. Fireşte, în legătură cu lucrarea ta. Dar deocamdată nici o vorbă. Ai să afli acolo totul.

Trenul i-a dus pufăind departe, tot mai departe. Călătoria a fost plăcută, fireşte, dar nu-i cazul s-o descriem aici. Aşa că ne vom amesteca, împreună cu cei doi, direct în zarva portului Constanţa şi ne vom opri la poarta unei clădiri pe care scrie „Clubul Internaţional". Ce e acest Club Internaţional, sau Inter-Club, cum i se mai spune?

Inter-clubul oferă marinarilor care staţionează cele mai plăcute condiţii de petrecere a timpului liber. Pavilioane în culori vii, vaporaşele miniaturale, reviste, albume, mărturisesc despre prieteniile legate aici. Dar despre aceasta mai bine să-l lăsăm să povestească pe tovarăşul Lucian, responsabilul clubului, cu care tatăl i-a făcut cunoştinţă lui Marian:

— Uite, îmi vine în minte o întîmplare care m-a impresionat deosebit — îşi începe vorba tovarăşul Lucian. Se întîlniseră aici în club echipajele a două vase: unul din Republica Democrată Germană şi altul din Republica Federală Germană. Marinarii din aceeaşi patrie, ruptă în două. Unii — dintr-o parte liberă, alţii — dintr-o parte supusă imperialiştilor. Şi-au povestit de toate. Şi iată că într-un colţ căpitanii celor două echipaje au descoperit c-au învăţat la aceeaşi şcoală, şi-au amintit de jocurile copilăriei, cu toate nebuniile ei, şi nu se mai îndură să se despartă. Intr-alt colţ, marinarii îşi povesteau despre părinţii şi rudele aflate în cele două părţi ale patriei. Are rost ca patria lor, Germania, să fie împărţită în două? „Nu"! era răspunsul. Dar pentru aceasta e necesar să fie alungaţi imperialiştii, era concluzia firească a întrebării.

Mi-aduc aminte că am cunoscut într-un 1 Mai un marinar italian de pe vasul Aragonese, îşi continuă povestirea tovarăşul Lucian. Il văzusem de mai multe ori pe la Inter-club pe marinarul acela ars de soare şi cu ochii mereu veseli, dar niciodată n-am stat de vorbă cu el. Era de mai multe zile în port şi se împrietenise cu mulţi marinari de-ai noştri. De cum se arăta, toţi îi strigau: „Buongiorno, fratello!" şi el rîdea arătîndu-şi dinţii albi.

Cum spuneam, era 1 Mai şi noi am dat un spectacol pentru toţi marinarii străini aflaţi în port. Dansatorii noştri terminaseră tocmai un joc, cînd mecanicul secund de pe vasul „Indian Indeaur" se ridică şi cu pasul măsurat se îndreptă spre scenă, cerînd să i se dea voie să cînte un cîntec de-al lor, „Republica ne-a dat viaţă nouă". N-a terminat bine, că numai ce-l văd pe italianul meu că se îndreaptă spre scenă. Şi, deodată, o voce puternică, fierbinte, intonă un cîntec care şi acum îmi sună în urechi. Era „Torna Sorente". Dar pot să vă spun, pe toţi dracii din lume, că o asemenea voce n-am mai auzit vreodată. Intr-un cuvînt, era cîntec fierbinte, din adîncul inimii. Un ropot de aplauze a umplut sala la sfîrşit, „Bis, bis! Mai cîntă! Bravo!" Şi-l aplaudau romîni, şi germani, şi greci, şi japonezi. Şi era în aplauzele acestea atîta dragoste şi prietenie! Pe mine, drept să vă spun, mă fermecase italianul acesta cu figura lui veselă şi cu glasul lui minunat. Mai tîrziu i-am aflat povestea...

Fusese cîntăreţ la opera din Milano, la vestita Scala din Milano. Dar cîştigul era aşa de mic, că abia avea cu ce să-şi cumpere de-ale gurii şi atunci s-a angajat marinar. Era membru al Partidului Comunist Italian, un om care ştie ce vrea şi care-s ţelurile vieţii. M-am împrietenit cu el. Vezi, italianul ăsta era gata să lupte nu numai pentru dreptatea italianului, dar şi pentru aceea a turcului şi a francezului, de parcă toţi i-ar fi fost fraţi buni.

★

In dimineaţa strălucitoare de mai, Marian păşeşte sprinten către şcoală. Duce la subsuoară, în ghiozdan, compunerea gata. De fapt nu mai e pentru el o simplă compunere. E un şirag de pietre preţioase, şiragul uriaşei şi nestinsei prietenii.

Vasile Mănuceanu şi B. Caragiale

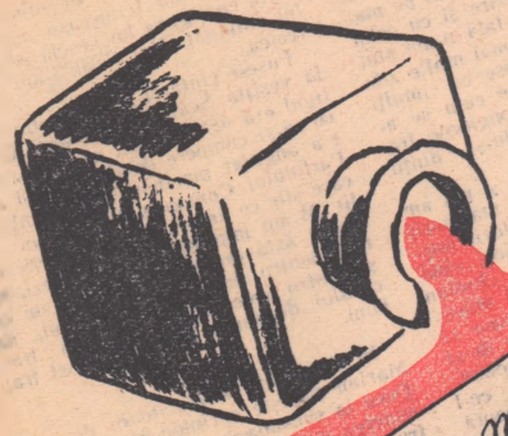

3. Pionieri din R. D. Germană pe bordul vasului „Pionierii lui Thälmann".
4. In R. P. Ungară copiii se joacă fericiţi sub soarele de mai.
5. Muncitori din diferite ţări îşi petrec concediul de odihnă în Republica Cehoslovacă.

Călimara NĂZDRĂVANĂ

TEXT: E. JURIST — ILUSTRAȚII: BURSCHI

Marele maestru MIȘU

Mișu e singur acasă. E adîncit pe gînduri. Din cînd în cînd, sare de la masă și se repede la telefon. Formează grăbit un număr:

— Alo, Victor? E2-E4... Da. Bine! și închide telefonul.

După cîteva clipe sună telefonul. Mișu se repede iar și ridică receptorul:

— E7-E5? E-n regulă...

Pune receptorul și-și spune satisfăcut: „Il dau eu gata în cel mult 12 telefoane".

Deodată, ușa se deschide și intră Mioara, verișoara lui Mișu:

— Ce-i cu tine, Mișu'e? De ce stai în casă?

— Lasă-mă. Joc șah — răspunde el cu fruntea grea de gînduri.

— Singur?

— Nu, cu Victor.

— Da' unde-i, că nu-l văd?

— Ce știi tu! Jucăm partida la telefon. Așa fac marii maeștri. Joacă prin poștă, prin telegraf, prin radio... Noi jucăm prin telefon.

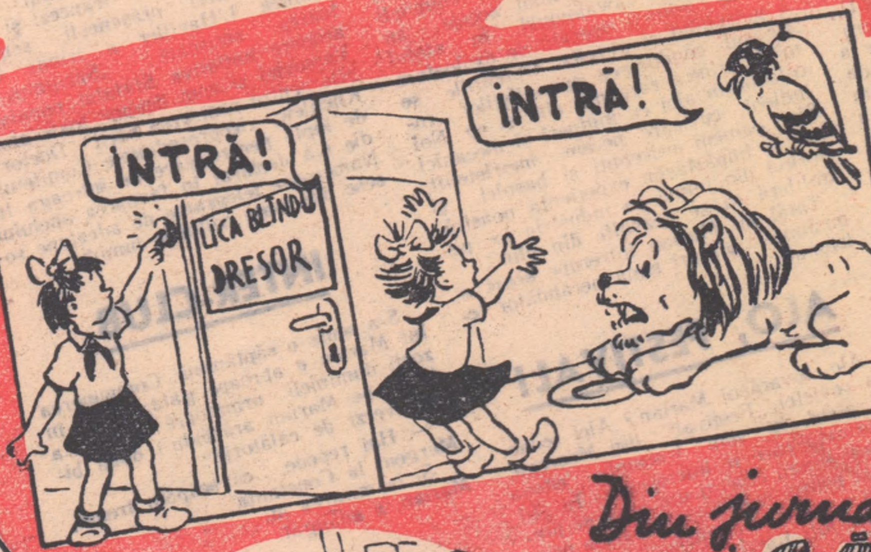
— Bine, dar voi sînteți vecini! Victor stă cu un etaj mai sus...

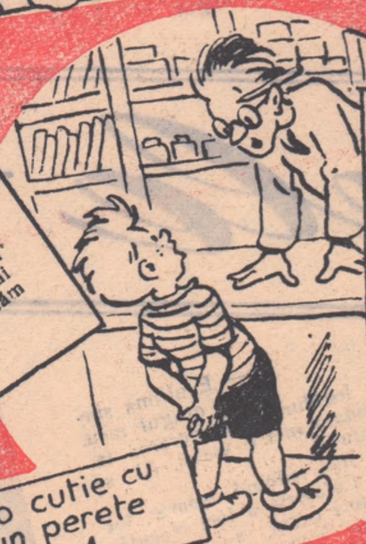
— Și ce-are a face?

— Păi n-ar fi mai simplu să vină Victor aici, să vă așezați la aceeași masă și să jucați șah?

Mișu o privește disprețuitor:

— Hm! Să vină aici... să ne așezăm la aceeași masă și să jucăm șah?! Ei bravo, mi-ai plăcut! Păi dacă vine aici crezi că mai jucăm șah? Jucăm fotbal cu nasturi!

— Dați-mi o cutie cu culori și un perete de desen Nr. 4

— Ptiu, o pisică neagră! Iar o să am ghinion!

Din jurnalul unui CĂȚEL

— Cuvînt înainte. — Noi sîntem o familie numeroasă. Tata, mama, băiețelul, fetița și cu mine. Cu alte cuvinte: Popescu tata, Popescu mama, Popescu Sandu, Popescu Sanda și Popescu Azorică, adică eu. Din cînd în cînd, ne vizitează pentru cîteva zile și unchiul nostru, Popescu Vasile, care stă cîte-o lună sau două. Acum că știți despre cine e vorba, s-o iau metodic după însemnările din jurnalul meu.

Luni 15 aprilie — „Astăzi e o frumoasă zi de primăvară". Așa și-a început Sanda compoziția liberă, copiind-o pe cea veche de anul trecut. Afară plouă și e frig. Sandu a venit acasă și a intrat cu labele — iertați-mă — cu pantofii murdari pe parchet. Ce rușine! Nici un cățel din lume n-ar face la fel...

Marți 16 aprilie. — E după amiază. Stau pe preș și încerc să dorm. Am mîncat strașnic. Transcriu aici tot ce-am mîncat. Dimineața, Sanda mi-a dat să beau porția ei de ceai. Apoi și Sandu mi-a dat pîinea cu magiun și untura de pește. Untura de pește n-am mîncat-o. Am s-o dau unui cățel slăbuț din curte. La prînz, Sandu mi-a aruncat oasele cu carne cu tot sub masă. Am mîncat carnea și-am păstrat oasele albe pentru zile negre. N-am lăsat nici o fărîmitură pe covor. Petele le-a făcut Sandu, nu eu.

Miercuri 17 aprilie. — L-am învățat pe Sandu tabla înmulțirii. El mă întreba: „Azorică, cît fac 2×2?" Eu lătram de patru ori. „Bravo! 4!" striga Sandu. Apoi mă întreba cît fac 9×9 și eu lătram de 81 de ori. Pe urmă, l-am auzit că-l asculta tatăl său: „Sandule, ia spune-mi, cît fac 2×2?" „4" — spunea Sandu. „Dar 9×9?" „81" răspundea Sandu. Vedeți? E băiat isteț. A prins repede.

Joi 18 aprilie. — Astăzi a venit unchiul Vasile. Sandu i-a turnat apă-n galoși și a zis că eu am făcut asta. Unchiul Vasile m-a întrebat dacă e adevărat. Am făcut semn din coadă că nu. Dar Sandu a zis că așa fac toți cîinii. Am fost atît de jignit, că am hotărît să mă mut la altă familie. După ce-o să mă instalez la noul domiciliu, am să-mi continui însemnările.

Pînă atunci, ham-onoarea...

AZORICA

Propuneri pentru noul calendar

Aflînd din ziare că savanții din mai multe țări lucrează la reformarea calendarului, trimit și eu propunerile mele.

În primul rînd, este necesar ca noul calendar să fie scris mai clar decît înainte, pentru ca și pisicile să înțeleagă totul din el. Astfel, nu ni se va mai spune nouă, elevilor, la tablă, că ne uităm ca pisica în calendar.

În al doilea rînd, propun ca anul școlar să aibă două vacanțe mari, două mici și numai una mijlocie, pentru ca în restul timpului să putem învăța!

Și... în ultimul rînd... aș dori să stau, eu, deoarece acolo nu mă vede, pentru a-mi face observație, tovarășul profesor, cînd nu sînt atent la lecție.

Vasile CHIULICI

Dicționarul lui Nicu Facpedos

Ascuțitoare... Pretext bun pentru a vorbi în timpul orei. „I-am cerut o ascuțitoare, tovarășe profesor..."

Batistă... Treabă în care eu nu-mi bag nasul niciodată.

Bilet de tramvai... Dreptunghi mic de hîrtie pe care-l cumpără niște originali. Pe semne că fac colecție.

Cutie de scrisori... Un loc în care te poți aproviziona cu timbre pentru colecție.

Cinci... O notă pe care am văzut-o numai din... auzite.

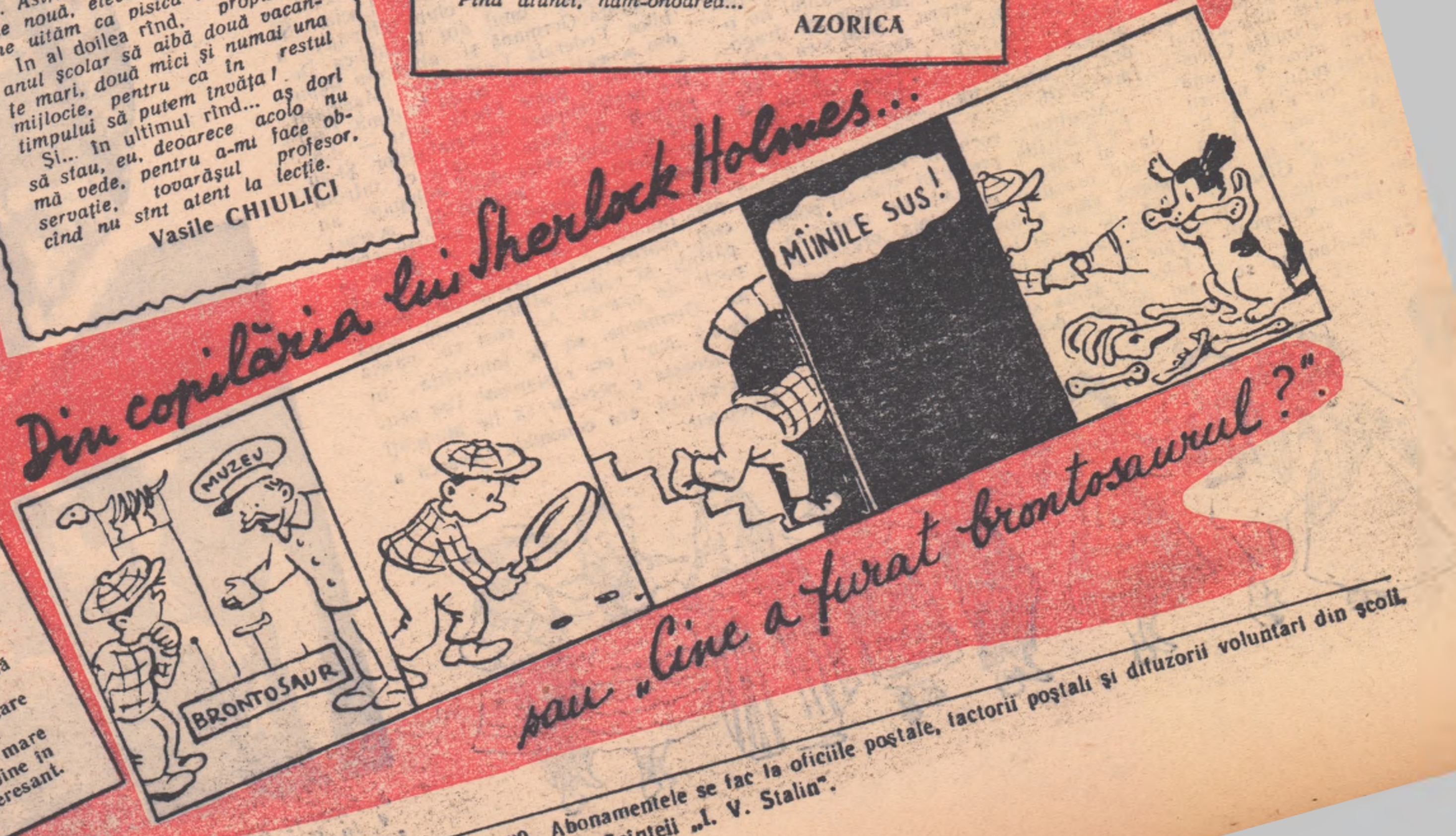
Preșul de la ușă... Un lucru pe care nu trebuie să calci că se murdărește.

Prietenul... E cel care la teză se cunoaște.

Tramvai... Un tampon care are agățat în fața un vagon.

Ușa... O fereastră mai mare pe care se intră la fel de bine în casă. Dar e mai puțin interesant.

Din copilăria lui Sherlock Holmes... sau „Cine a furat brontosaurul?".

BURSCHI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".